

Αίμων και Κρέοντας στίχοι 626 – 780

Χορός: Αλλά να κι ο Αίμονας, το στερνοπαίδι σου! Έρχεται άραγε βαθύτατα θλιμμένος για τη μοίρα της δύστυχης Αντιγόνης, της αρραβωνιαστικιάς του και υποφέροντας βαριά για τον απατηλό γάμο;

Κρέων: Γρήγορα θα το μάθουμε, καλύτερα και από τους μάντεις. Παιδί μου, μήπως έρχεσαι χολωμένος με τον πατέρα σου, έχοντας πληροφορηθεί την τελεσίδικη απόφασή μου γι αυτή που πρόκειται να παντρευτείς ή εμείς θα σου είμαστε προσφιλείς ανεξάρτητα από τις πράξεις μας;

Αίμων: Πατέρα, παιδί σου είμαι και συ με καθοδηγείς σωστά, έχοντας σωστές σιέψεις τις οποίες εγώ, βέβαια, θα ακολουθήσω. Γιατί εγώ κανένα γάμο δε θα θεωρήσω τόσο σπουδαίο, ώστε να τον βάλω πιο πάνω από τη δική σου συνετή καθοδήγηση.

Κρέων: Έτσι μπράβο, παιδί μου, αυτή τη γνώμη πρέπει να έχεις, να ακολουθείς δηλαδή σε όλα την πατρική συμβουλή. Άλλωστε γι αυτό το λόγο οι πατεράδες (άντρες) εύχονται να γεννήσουν υπάκουα παιδιά και να τα καμαρώνουν (έχουν) στο σπιτικό τους, για να ειδικούνται τους εχθρούς δηλαδή, αλλά και για να τιμούν τους φίλους, όπως ακριβώς ο πατέρας. Γιατί, όποιος γεννάει παιδιά άχρηστα, τι άλλο θα έλεγες πως γέννησε αυτός, παρά βάσανα για τον εαυτό του και αφορμή για άφθονα γέλια στους εχθρούς του; Ποτέ μα ποτέ, γιέ μου, να μην αλλάξεις τις τωρινές σου σιέψεις

από έρωτα για μια γυναίκα, γνωρίζοντας ότι αυτό αποβαίνει αγκάλιασμα παγερό, όταν δηλαδή μια γυναίκα είναι κακή σύζυγος μέσα στο σπίτι. Γιατί ποια θα μπορούσε να γίνει πληγή μεγαλύτερη από τον κακό φίλο; Αλλά περιφρονώντας την σαν να ήταν εχθρός σου, άφησε αυτήν την κόρη να παντρευτεί κάποιον άλλο στον Άδη. Γιατί, εγώ που λες, την έπιασα επ' αυτοφώρω μόνη από την πόλη ολόκληρη να παραβαίνει τη διαταγή μου, και δε θα βγω (τώρα) ψεύτης μπροστά σ' όλους τους πολίτες, αλλά θα τη θανατώσω. Γι' αυτά επικαλούμαι το Δία, τον προστάτη της συγγένειας. Γιατί, αν τους φυσικούς μου συγγενείς τους αναθρέψω με τέτοιο τρόπο, ώστε να είναι απείθαρχοι, θα ανέχομαι πολύ πιο απείθαρχους τους ξένους. Άλλωστε, όποιος είναι έντιμος και συνεπής απέναντι στους δικούς του, αναπόδραστα θα αποδειχθεί δίκαιος και απέναντι στους πολίτες. Εάν, όμως κάποιος ξεπερνώντας τα όρια ή παραβιάζει τους νόμους ή σχεδιάζει να δίνει διαταγές σ' αυτούς που κυβερνούν, δεν είναι δυνατό αυτός να γίνει από μένα αντικείμενο επαίνου. Αλλά όποιον εκλέξει η πόλη άρχοντα, αυτόν πρέπει να τον υπακούν όλοι και στα μικρά και στα δίκαια αλλά και στα αντίθετα. Και εγώ θα μπορούσα να πιστέψω ότι ένας τέτοιος άνδρας θα έχει τη θέληση και να κυβερνά καλά και να κυβερνιέται, και ότι στη θύελλα της μάχης, εάν έχει παραταχθεί, θα έμενε πιστός και γενναίος σύντροφος. Βέβαια, δεν υπάρχει μεγαλύτερο κακό από την αναρχία Αυτή και πόλεις καταστρέφει, αυτή και σπίτια διαλύει, αυτή κάνει να σπάσει η παράταξη και να τραπεί σε άτακτη φυγή ο συμμαχικός στρατός. Αντίθετα η πειθαρχία εκείνων που μένουν σταθεροί στη θέση τους σώζει κατά κανόνα τους πολλούς. Έτσι πρέπει να υπερασπίζεται κανείς τα

(βασιλικά) διατάγματα και με κανέναν τρόπο δεν πρέπει να νικιέται ένας άνδρας από μια γυναίκα. Στο κάτω κάτω είναι προτιμότερο, αν αυτό επιβάλλεται, να χάσουμε την εξουσία από έναν άνδρα και έτσι δεν αποικαλούμαστε των γυναικών κατώτεροι.

Χορός: Αν από τα γηρατειά δεν έχουμε χάσει το νου, κατά την ταπεινή μας γνώμη είναι σωστά αυτά για τα οποία μιλάς.

Αίμων: Πατέρα, οι θεοί προικίζουν τους ανθρώπους με φρόνηση, το πιο πολύτιμο απ' όλα τα πράγματα που υπάρχουν. Κι εγώ ούτε θα μπορούσα και μακάρι να μη μάθω να πω ότι αυτά που λες δεν είναι σωστά. Ωστόσο όμως, θα μπορούσε και κάποιος άλλος να έχει κάποια σωστή σκέψη. Όπως και να 'ναι πάντως, από τη φύση μου έχω χρέος να προσέχω από πριν για σένα όλα όσα κάποιος μπορεί να λέει, να κάνει ή ακόμη και να κατηγορεί για σένα. Γιατί το βλέμμα σου προικαλεί φόβο στους πολίτες, ώστε να ξεστομίσουν τέτοια λόγια που δεν θα σ' ευχαριστήσουν άμα τ' ακούσεις. Εγώ όμως, εξαιτίας της ασημότητας της θέσης μου, έχω τη δυνατότητα να τα ακούω αυτά, πόσο δηλαδή η πόλη θρηνεί την κόρη αυτή, λέγοντας πόσο ατιμωτικά πεθαίνει, σαν να ήταν η χειρότερη απ' όλες τις γυναίκες, για μια τόσο ένδοξη πράξη. Αυτή που τον αδελφό της πεσμένο μέσα στο αίμα δεν τον άφησε άταφο, ώστε να κατασπαραχθεί από άγρια σκυλιά ή από κάποιο όρνιο, αυτή δεν αξίζει να τιμηθεί με λαμπρή τιμή; Τέτοια φήμη σκοτεινή κυκλοφορεί κρυφά. Για μένα, πατέρα, δεν υπάρχει πολυτιμότερο απόκτημα από τη δική σου ευτυχία. Γιατί, ποια χαρά είναι μεγαλύτερη για τα παιδιά από τη δόξα του ευτυχισμένου πατέρα ή ποια χαρά είναι μεγαλύτερη για τον πατέρα από την προικοπή και την ευτυχία των παιδιών του; Μη, λοιπόν, έχεις μόνο ένα τρόπο σκέψης, ότι δηλαδή σωστό είναι αυτό που λες εσύ και κανενός

άλλου. Όσοι νομίζουν ότι αυτοί μόνο σκέφτονται σωστά, ή ότι διαθέτουν ευγλωττία ή ψυχή που δεν διαθέτει άλλος, αυτοί όταν ανοιχτούν κι εξεταστούν σε βάθος, βρίσκονται ότι είναι άδειοι. Δεν είναι καθόλου ντροπή για έναν άνθρωπο να μαθαίνει πολλά, κι ανά ακόμη κάποιος είναι σοφός και να μην παρατραβά το σκιοινί. Βλέπεις κοντά στο ορμητικό ρεύμα πώς διασώζουν τα κλαδιά όσα από τα δέντρα υποχωρούν, εκείνα όμως που αντιστέκονται αφανίζονται σύρριζα. Παρόμοια, και όποιος τεντώνει πολύ τα πανιά του πλοίου για να είναι σταθερά, και δεν τα χαλαρώνει καθόλου στον άνεμο, αφού αναποδογυρίσει το πλοίο, ταξιδεύει για το υπόλοιπο με ανεστραμμένο το κατάστρωμά του. Δώσε (σε παρακαλώ) τόπο στην οργή και άλλαξε γνώμη. Και αν μπορώ κι εγώ να προσθέσω κάποια γνώμη, παρότι νεότερος, λέω ότι το πιο καλό βέβαια είναι να γεννιέται κανείς πάνσοφος. Αν όμως όχι (δεν γεννιέται πάνσοφος), γιατί συνήθως δεν συμβαίνει έτσι, είναι καλό να μαθαίνει και από όσους μιλούν ορθά.

Χορός: Βασιλιά, και είναι σωστό να τον ακούσεις, αν λέει κάτι εύστοχο και συ (Αίμονα) πάλι αυτόν. Ακούστηκα ολόσωστα πράγματα και από τους δυο.

Κρέων: Εμείς που φτάσαμε σ' αυτή την ηλικία θα διδαχθούμε τη φρόνηση από ένα νιάνιαρο (άτομο τόσο νέο στην ηλικία);

Αίμων: Να μη διδαχτείς τίποτα το άδικο. Κι αν εγώ είμαι νέος, πρέπει να με κρίνεις από τα έργα πιο πολύ, παρά από την ηλικία.

Κρέων: Είναι, λοιπόν, πράξη σωστή να τιμά κανείς όσους παρανομούν;

Αίμων: Όχι μόνο εγώ δεν τιμώ τους κακούς, αλλά ούτε και σε άλλους θα συμβούλευα κάτι τέτοιο.

Κρέων: Αυτή εδώ, δεν έχει προσβληθεί από τέτοια αρρώστια;

Αίμων: Δεν θα το έλεγε αυτό σύσσωμος ο λαός αυτής εδώ της Θήβας.

Κρέων: Δηλαδή, η πόλη θα μας πει τι πρέπει να διατάζω;

Αίμων: Βλέπεις πως μίλησες σα μωρό παιδί;

Κρέων: Για λογαριασμό άλλου ή για δικό μου πρέπει να κυβερνώ αυτή
εδώ τη χώρα;

Αίμων: Ωραία, βέβαια, εσύ θα κυβερνούσες μια έρημη πόλη!

Κρέων: Αυτός εδώ, όπως φαίνεται, συμμαχεί με τη γυναίκα!

Αίμων: Αν εσύ είσαι γυναίκα, γιατί για σένα προνοώ!

Κρέων: Ελεεινέ και τρισάθλιε, ενδιαφέρεσαι για μένα, ενώ έρχεσαι να
αντιδικήσεις με τον πατέρα σου;

Αίμων: Ναι, γιατί σε βλέπω να παίρνεις άδικες αποφάσεις!

Κρέων: Παίρνω άδικες αποφάσεις τιμώντας την εξουσία μου;

Αίμων: Δεν την τιμάς όταν καταπατάς τις τιμές των θεών!

Κρέων: Αχρείο πλάσμα, δούλε μιας γυναίκας!

Αίμων: (Ναι μπορεί να είμαι δούλος) αλλά δε μπορείς να με βρεις να
υποκύπτω σε αισχρές πράξεις.

Κρέων: (Πώς όχι), αφού όλα αυτά τα λόγια σου είναι για κείνη.

Αίμων: Και σένα, βέβαια, και για μένα και για τους θεούς του κάτω
κόσμου ενδιαφέρομαι.

Κρέων: Ποτέ, με κανένα τρόπο πια δεν θα την παντρευτείς αυτή
ζωντανή!

Αίμων: Αυτή, λοιπόν, θα πεθάνει, αλλά πεθαίνοντας θα καταστρέψει και κάποιον άλλο!

Κρέων: Αλήθεια, έρχεσαι εναντίον μου με τόσο θράσος, ώστε και να με απειλεις ακόμη;

Αίμων: Και ποια απειλεί θα μπορούσε να ειτοξευθεί σε ανόητες γνώμες;

Κρέων: Με κλάματα θα με συνετίσεις, αν και είσαι άμυαλος!

Αίμων: Αν δεν ήσουν πατέρα μου, θα έλεγα ότι είσαι παρανοϊκός (παράφρονας)!

Κρέων: Δούλε μιας γυναίκας, μη με κολακεύεις με φλυαρίες!

Αίμων: Αλήθεια, θέλεις μόνο να λες και να ην παίρνεις καμιά απάντηση στα λόγια σου;

Κρέων: Αλήθεια; Μα τον Όλυμπο, να ξέρεις ότι δεν θα με βρίζεις ατιμώρητα με τις συνεχείς κατηγορίες! Φέρε (γρήγορα) τη μισητή (γυναίκα) για να πεθάνει αμέσως μπροστά στα μάτια, κοντά και παρουσία του μνηστήρα.

Αίμων: Όχι, βέβαια, δεν θα πεθάνει, μην το σιεφτείς ποτέ αυτό, κοντά μου τουλάχιστον και συ το πρόσωπό μου δεν θα το ξαναδείς ποτέ, (μείνε) για να πουλάς την τρέλα σου σε όσους από τους φίλους σου μπορούν να την ανεχτούν!

Χορός: Βασιλιά, ο νέος έφυγε βιαστικά από την οργή του! Και η ψυχή ενός τόσο νέου, αν πονέσει, είναι επίφοβη!

Κρέων: Ας κάνει (ότι θέλει), ας μεγαλοπιάνεται πιο πολύ απ' όσο ταιριάζει σ' έναν άνθρωπο, αυτές τις δυο κόρες δεν θα τις γλιτώσει από το θάνατο.

Χορός: Και τις δυο αυτές έχεις στο νου σου να τις σκοτώσεις;

Κρέων: Όχι αυτή που δεν άγγιξε το νεκρό! Σωστά λες!

Χορός: Και με ποιο θάνατο σιέφτεσαι αυτή να τη σκοτώσεις;

Κρέων: Οδηγώντας την σε δρόμος που να είναι απάτητος από ανθρώπους, θα τη θάψω ζωντανή σε βραχώδη υπόγειο θολωτό τάφο, αφού βάλω μπροστά της τόση (λίγη) τροφή, ώστε ίσα-ίσα μόνο να είναι αρκετή για εξαγνισμό για να αποφύγει το μίasma όλη η πόλη. Και εκεί, παρακαλώντας τον Αδη, τον μόνο που τιμά από τους θεούς, ίσως γλυτώσει το θάνατο ή τουλάχιστον, αν και αργά, θα μάθει ότι είναι μάταιος κόπος να τιμά κανείς όσους βρίσκονται στον Αδη.!!

Χορός:

*Ἔρωσ ἀνίκατε μάχαν, Ἔρωσ, ὃς ἐν κτήμασι πίπτεις,
ὃς ἐν μαλακαῖς παρειαῖς νεάνιδος ἐννυχεύεις,
φοιτᾶς δ' ὑπερπόντιος ἐν τ' ἀγρονόμοις ἀύλαϊς·
καί σ' οὔτ' ἀθανάτων φύξιμος οὐδεὶς οὔθ'
ἀμερίων ἐπ' ἀνθρώπων, ὃ δ' ἔχων μέμηνεν.*

*Σὺ καὶ δικαίων ἀδίκους φρένας παρασπᾶς ἐπὶ λώβα·
σὺ καὶ τόδε νεῖκος ἀνδρῶν ξύναιμον ἔχεις ταραξας·
νικᾶ δ' ἐναργῆς βλεφάρων ἴμερος εὐλέκτρου
νύμφας, τῶν μεγάλων πάρεδρος ἐν ἀρχαῖς θεσμῶν·
ἄμαχος γὰρ ἐμπαίζει θεὸς Ἀφροδίτα.*